

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy ve věci žalobce: **V. S.,** zastoupeného JUDr. Ivo Jahelkou, advokátem, se sídlem Sládkova 351/II, 377 01 Jindřichův Hradec, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. přihrádka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o kasační stížnosti proti rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. května 2003, č. j. 10 Az 63/2003-11, spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku,

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá**.

II. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci stěžovatele, JUDr. Ivo Jahelkovi, se **přiznává** odměna za zastupování od státu ve výši 1650 Kč, která mu bude vyplacena Nejvyšším správním soudem do patnácti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-3185/VL-10-P01-2001, ze dne 24. 2. 2003, nebyl žalobci udělen azyl pro nesplnění podmínek ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 ani § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu). Zároveň žalovaný v rozhodnutí uvedl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Žalovaný rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo jednoznačně prokázáno, že důvodem žádosti o udělení azylu je snaha legalizovat pobyt na území České republiky.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, ve které napadl citované rozhodnutí v rozsahu výroku o neudělení azylu podle ustanovení § 12 a § 14

zákona o azylu a neexistence překážky vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu, k čemuž uvedl, že rozhodnutím žalovaného byl zkrácen na svých právech. Namítal porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46, § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád) a § 12 zákona o azylu. Pokud jde o skutkové důvody, odkázal žalobce na svou žádost o udělení azylu ze dne 9. 4. 2001 a Protokol o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, který s ním byl proveden dne 28. 1. 2002. Rozhodnutí žalovaného považoval proto za nezákonné a navrhoval, aby toto rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 19. května 2003, č. j. 10 Az 63/2003-11 tak, že žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že nedošlo k porušení citovaných ustanovení správního řádu. Správní orgán při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a na jeho základě vyvodil i správné právní závěry, s nimiž se krajský soud rovněž ztotožnil. V odůvodnění svého rozhodnutí dále uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání. K neshledání překážky vycestování podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona o azylu krajský soud uvedl, že správní orgán postupoval v souladu se zákonem, neboť z informací o zemi původu, jakož i z důvodů uváděných žalobcem, nelze učinit závěr, že by žalobce náležel k osobám ohroženým ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 19. 6. 2003 kasační stížnost. Souběžně s kasační stížností stěžovatel podal návrh na ustanovení právního zástupce a návrh na přiznání odkladného účinku podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud v Českých Budějovicích k ochraně jeho zájmů ustanovil právního zástupce, který na výzvu krajského soudu uvedl, že kasační stížnost je podána z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 a) a b), obsahuje veškeré náležitosti uvedené v § 106 odst. 1 s. ř. s., a že žádné nové důvody stěžovatel v poskytnuté lhůtě neuvádí. Právní zástupce dále uvedl, že nepovažuje za nutné kasační stížnost dále doplňovat a s důvody uvedenými stěžovatelem v kasační stížnosti se zcela ztotožňuje a na ně odkazuje.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen dne 9. 6. 2003, kasační stížnost byla podána osobně dne 19. 6. 2003. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. Stěžovatel především uvádí, že správní orgán porušil v řízení o udělení azylu ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 32 odst. 2, § 46 správního řádu a § 12 zákona o azylu. K porušení citovaných ustanovení správního řádu a zákona o azylu však krajský soud nepřihlížel a tím došlo k nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. V souvislosti s tím stěžovatel namítá i vady řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Správní orgán dle stěžovatele neshromáždil dostatek skutkových podkladů, na základě kterých by mohl spolehlivě zjistit skutečný stav věci a vydat tak rozhodnutí, které by neodporovalo citovaným ustanovením správního řádu. K tomu uvádí, že žalovaný vycházel v podstatě z jediného podkladu, a to ze Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2000 v Ruské federaci, vydané Úřadem pro demokracii a lidská práva a Ministerstvem zahraničních věcí Spojených států amerických v únoru roku

2001. Tato Zpráva, jak uvedl, navíc popisovala stav za rok 2000 a považuje ji tedy za zastaralou, resp. namítá, že žalovaný neprovedl žádnou úvahu v tom smyslu, že by v Ruské federaci zůstala situace v oblasti dodržování lidských práv od roku 2000 od doby vydání napadaného rozhodnutí nezměněna. Stěžovatel konečně uvedl, že rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 2. 2003 je v rozporu s ustanovením § 47 odst. 5 věta druhá správního řádu, neboť postrádá podpis oprávněné osoby, z čehož stěžovatel dovozuje, že rozhodnutí nebylo řádně doručeno. Stěžovatel proto navrhuje, aby napadené rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém především uvedl, že rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích byla vydána v souladu s právními předpisy. Konstatoval, že stěžovatel až v kasační stížnosti uvedl nová tvrzení a nové námitky, které však v žalobě neuvedl. Dále uvedl, že citovaná „zpráva“ popisuje rok 2000, neboť v tomto roce stěžovatel Ruskou federaci opustil a uvádí, že v rozhodnutí je vyjmenována celá řada dalších informací a zpráv vztahujících se k situaci a poměrům v Ruské federaci. Výše uvedená „zpráva“ tak měla podle žalovaného dokumentovat, že v Ruské federaci orgány činné v trestním řízení kriminalitu řeší a stěžovatel by se na ně mohl obrátit. Protože stěžovatel neuvedl žádný důvod spadající pod ustanovení § 12 zákona o azylu, je podle žalovaného nadbytečné zjišťovat blíže situaci v Ruské federaci a konfrontovat ji s důvody, které nemohou být pro posouzení žádosti rozhodné. Vzhledem k výše uvedenému považuje žalovaný kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel uvádí jako právní důvod kasační stížnosti § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu těchto ustanovení.

Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z existujícího skutkového a právního stavu a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Stěžovatel v kasační stížnosti k § 103 odst. 1 písm. a) především uvádí, že došlo k porušení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 32 odst. 2, § 46 správního řádu a § 12 zákona o azylu a namítá tak nezákonnost rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Českých Budějovicích a konstatuje, že k porušení citovaných ustanovení

správního řádu nedošlo a dále, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Českých Budějovicích právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud správně usoudil a rozhodl, že žalobce nemá nárok na udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 ani podle § 14 zákona o azylu.

K tvrzení stěžovatele, že správní orgán neshromáždil dostatek skutkových podkladů, na základě kterých by mohl spolehlivě zjistit skutečný stav věci a vydat tak rozhodnutí, které by neodporovalo citovaným ustanovením zákonů, Nejvyšší správní soud uvádí, že taková pochybení v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích neshledal. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se rozhodnutí krajského soudu, stejně jako jemu předcházející rozhodnutí žalovaného, dostatečně opírá o důvody, které opodstatňují dospět k předmětnému výroku. Pokud stěžovatel uvádí, že žalovaný vycházel pouze z jediného podkladu, a to ze Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2000 v Ruské federaci, vydané Úřadem pro demokracii a lidská práva a Ministerstvem zahraničních věcí Spojených států amerických v únoru roku 2001, a že žalovaný neprovedl žádnou úvahu, zda situace v Ruské federaci zůstala v oblasti dodržování lidských práv od roku 2000 do doby vydání napadaného rozhodnutí nezměněna, Nejvyšší právní soud uvádí, že odkaz na citovanou zprávu je v rozhodnutí žalovaného uveden pouze za účelem prokázání řešení kriminality v domovském státě a nikoliv z důvodu prokázaní existence důvodů pro udělení azylu. Rovněž s ohledem na skutečnost, že stěžovatel nepředložil žádné důkazy prokazující jím tvrzené skutečnosti, musel správní orgán vycházet z jemu dostupných informací, což také učinil; zřetelehodným je rovněž fakt, že se stěžovatel ani nepokusil svou situaci řešit přes orgány činné v domovském státě. Ostatně stěžovatelem uváděný důvod, tedy strach vrátit se do Ruské federace z obavy před teroristickými akty prováděnými čečenskými teroristy, není z důvodu, že je (teroristické akty) v tomto případě nevykonává státní moc, podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť zákonodárce do zákona o azylu implementoval ustanovení čl. 1 odst. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, přijaté v Ženevě dne 28. 7. 1951 a ustanovení Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků, přijatého v New Yorku dne 31. 1. 1967, ze kterých zřetelně vyplývá, že se musí jednat o represi ze strany státu.

Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by v předcházejícím řízení byla nesprávně posouzena právní otázka věci, a stejně tak nedospěl k závěru, že se jedná o vadu řízení z důvodu, že skutková podstata nemá oporu ve spisech, či je s nimi v rozporu. Proto žalovaný správní orgán i Krajský soud v Českých Budějovicích postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

K stěžovatelem (v kasační stížnosti) uváděnému nedostatku podpisu oprávněné osoby na jemu doručeném vyhotovení správního rozhodnutí (rozhodnutí žalovaného) a současně z tohoto důvodu namítanému nedostatku řádného doručení tohoto rozhodnutí, Nejvyšší správní soud uvádí, že s ohledem na ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. se touto skutečností nemohl zabývat.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele byl stěžovateli ustanoven, přiznal Nejvyšší správní soud podle § 35 odst. 7 a § 60 odst. 1 v návaznosti na § 120 s. ř. s. ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za zastupování od státu, a to v celkové částce 1650 Kč, sestávající z odměny dle vyhlášky 177/1996 Sb. za jeden a půl úkonu právní služby (á 1000 Kč) a ze dvou režijních paušálů (á 75 Kč).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 22. 10. 2003

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu